

der er, og så kan vi så vægte betydningen, som det nu er mest passende. Det, der for mig har været helt afgørende, er, at vi har et lovforslag her, som jeg mener retter op på nogle af de ting, som der jo er bred enighed om vi meget passende kunne rette op på, men at det samtidig er fremtidssikret.

Jeg mener i og for sig, at det er en ganske god ting, at vi politikere også nogle gange tager bestik af fremtiden, således at vi ikke kommer bag efter. Jeg synes desværre, at vi for ofte oplever, at vi først kommer ind på banen, når der allerede har været spillet gennem lang tid.

Derfor ser jeg det som en fremtidssikring, samtidig med at vi nu får en universitetsreform, som på mange måder gør universiteterne betydeligt stærkere.

Jeg havde i min bunke hernede på bordet selvfølgelig en række udklip og forskellige noter. Jeg har også et udklip, der blev henvist til tidligere under debatten, som jeg faktisk vil tillade mig at citere tre afsnit fra.

Det er en tidligere studerende, der hedder Mikkel Krogh, som i en kronik i Information giver eksempler på, hvordan han for ganske nylig har oplevet universiteterne.

Det er ting, som jeg i hvert fald har hørt i mange sammenhænge, og som ordførerne garanteret også har hørt ved de mange besøg. Men det er jo altid lidt svært at citere direkte fra møder, som måske er foregået på tomandshånd osv., så derfor vil jeg sige, at de ting, jeg læser i den her artikel, er ikke ting, der er fremmede for mig. Der er tre meget konkrete eksempler, som jeg ikke skal komme ind på, men det efterfølges af:

»Andre eksempler på, hvordan universiteterne reelt fungerer i dag, kunne være de mildest talt besværlige og bureaukratiske regler for meritoverførsel af fag og studieår, de studerendes reelt ikkeeksisterende sanktionsmuligheder over for dårlige undervisere, det enorme frafald på mange universitetsuddannelser eller det faktum, at kun 3 pct. af de studerende på visse fakulteter gennemfører deres uddannelse på normeret tid.

Det er fair nok, at man protesterer, når man er uenig. Markant for kritikken er imidlertid, at den nærmest kun har været negativ over for forslaget til en ny ledelsesstruktur i stedet for positiv over for de punkter, man eventuelt er enig i. Det er det, der har været tilfældet i talrige debatindlæg i dagspressen og ikke mindst i fagmedier som Magisterbladet og Universitetsavisen.

Forslaget skitserer en bestyrelse med et flertal af repræsentanter fra kulturlivet, andre universiteter, offentlige virksomheder, uddannelsesinstitutioner, interesseorganisationer og erhvervslivet. Eller med andre ord i høj grad de instanser, der til sin tid skal aftage de uddannede kandidater. Og det er vel ikke uvæsentligt?»

Et lidt langt citat, men altså ganske rammen- de og i hvert fald en række af de begrundelser, som vi har lagt til grund for den reform, som i dag er til første behandling her i Folketinget.

Der har også fra flere ordførere været henvist til indlæg i debatten. Der har været henvist til undersøgelser, bl.a. at umiddelbart efter at forslaget var blevet kendt, var der 80 pct., der ifølge Magisterbladet sagde nej til forliget.

Det er korrekt, kan jeg sige til hr. Morten Homann, at det var 80 pct., da forliget blev indgået, men da man lavede en undersøgelse for kort tid siden, var det kun 25 pct.

Kl. 13.00

Det er selvfølgelig tal, man skal tage med et gran salt, men det ændrer jo ikke på, at det lige akkurat går den vej, som jeg vil tillade mig at understrege endnu en gang at jeg tror det vil komme til at gå, når alle, også universiteterne, dér hvor man er mest kritisk – og jeg vil gerne gentage, at jeg mener, det er på de færreste universiteter, at man er kritisk i det omfang, som det er kommet til udtryk fra visse dele af oppositionen her i dag – når man også her kommer ind i teksten og får nærlæst den, at man så vil opleve den samme fremgang i forståelse, som de her to tal viser; altså fra 80 pct. i november og til 25 pct., som her senest har tilkendegivet modstand.

Så siger hr. Morten Homann også, at det er forskrækkeligt, at vi nu ensretter universiteterne. Det synes jeg jo nok er en meget, meget stærk overdrivelse. Vi laver nogle rammer, men inden for de rammer er der sandelig frihed og liberalisme. Det sidste ord anvender jeg især, mens jeg kigger blidt ned på fru Margrethe Vestager. Men når vi kan sige det med oprejst pande og stor styrke, så er det jo, fordi universiteterne selv sammensætter de nye bestyrelser og – måske det allervæsentligste – de enkelte universiteters vedtægter beslutter de også selv. Og derunder kommer jo bl.a., at man også selv står for indretningen af universitetet.

Vi har jo sagt, at det vil vi meget gerne medgive, for universiteterne er forskellige. Men som i mange andre samfundsforhold, også samfundsforhold, som vi lovgiver for i denne sal, laver vi